

www.verslista.hu

KÉPZELD EL...

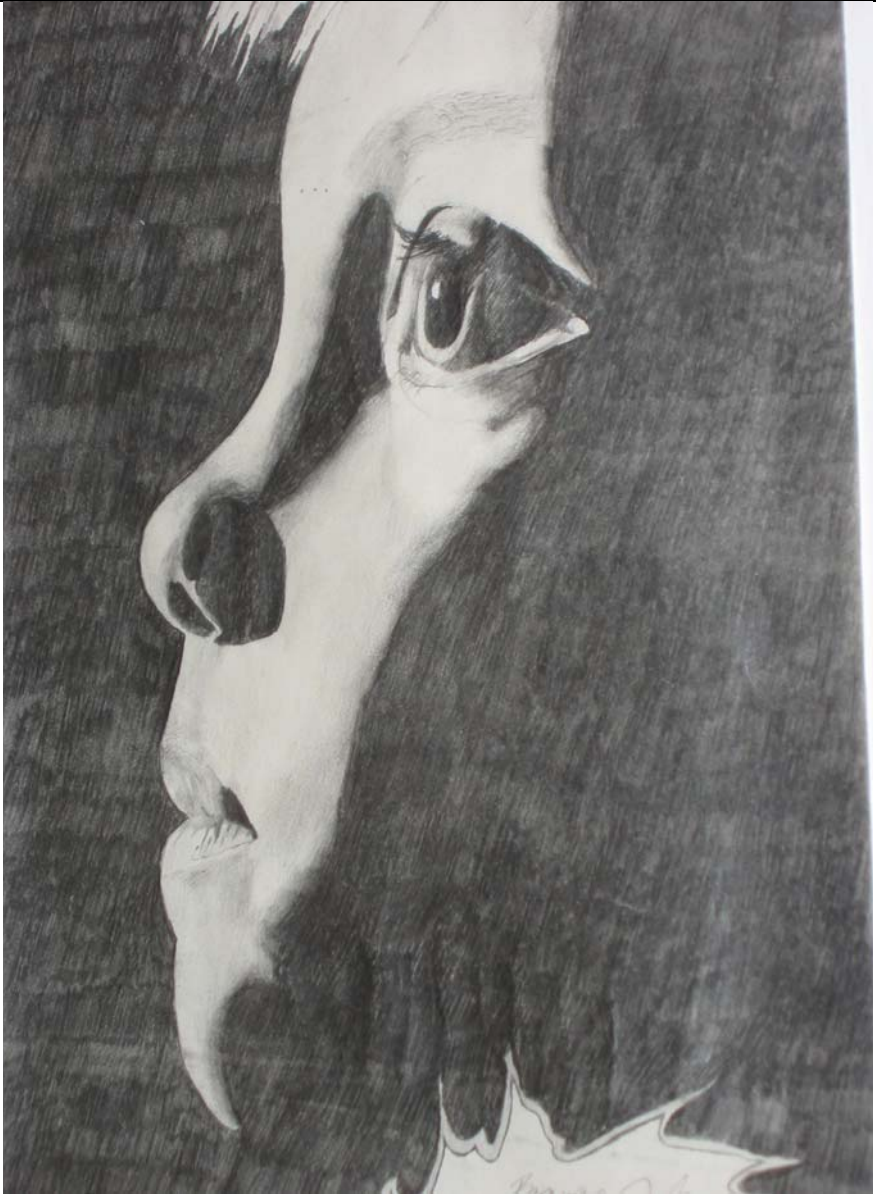
Irodalmi folyóirat

Nagy János: Kozmosz

A Barátok verslista költészet napi kiadványa – 2005. 04. 11. – 2. szám

Baranyai Csaba: Dóka Balázs (öcsém)

BEVEZETŐ

Képzeld el, már fél év eltelt, amióta utoljára találkoztunk.

Mennyi minden történt ez alatt a Barátok Verslista életében! Kíváncsi vagy, ugye? Ha akarod, röviden elmesélem. Ha a részletekre is kíváncsi vagy, bizonyára végiglapozod ezt a folyóiratot. Hidd el, érdemes!

A két vezető izgatottan várta a verslista 4. születésnapjához tartozó találkozóját Komáromban, ami a mi házunk táján már szinte hagyomány. **Képzeld el**, volt meglepetés! Akkor adtuk át az új verseskönyvünket is a jelenlevőknek, tudod, már múltkor meséltem: Álmodók Földje címmel. Azután jött az igazi meglepetés! Akkor jelent meg az első száma a folyóiratnak, - **Képzeld el...** - ez a címe. Akik eljöttek a találkozóra mind, nagyon örültek. Komolyan mondom, jó volt látni a mosolygó arcokat. Volt ott minden: zsvajj, móka, játék, kacagás!

A tagok kupaktanácsot is tartottak. Mivel nem lehetett már tovább pénz nélkül színvonalasan lebonyolítani, megszervezni a játékokat, a pályázatokat, beszerezni az ajándékokat, egyhangúlag megszavazták, hogy a 2005. évtől kezdődően minden tag fizessen évi kétezer forint tagdíjat.

A születésnapjához tartozó találkozón kívül az eltelt fél évben összejöttünk még december végén is, a szintén hagyománnyá alakuló óév búcsúztatáson, Budapesten. Sőt, most visszatértünk az első találkozó színhelyére a kínai PING étterembe.

Már amikor a folyóirat első száma készült, elhatározta a két vezető, hogy ezt folytatni kell, ha elnyeri a többiek tetszését. Így is lett. **Képzeld el**, már októberben azon törték a fejüket, mi is legyen a második „**Képzeld el...**” tartalma. Így azután kiötlöttek jó néhány új pályázatot.

Milyeneket? - kérdezheted. Nos, ezek eredményeit itt mind-mind megtalálod. Úgy, mint az új Bemutakozást, hiszen több mint 4 év alatt sokat változott a társaság. Csak egy nem változott: ma is a kultúra szeretete és terjesztése köt össze bennünket. A 2005. év József Attila születésének 100. évfordulója. Az ő tiszteletére Emlékév pályázatot hirdettünk, s ha tovább lapozol, **képzeld el**, el is olvashatod a nyertes pályaművet.

Természetesen a rendszeres havi irodalmi pályázatok nyertes alkotása-it is megtalálod a rendkívüli augusztusi pályázattól kezdve, és **képzeld el**, még grafikai pályázatunk is volt! Nem hiszed? Hát nézd csak meg az első és hátsó borítót! Látod? Ugye megmondtam!

Sőt, legkedveltebb játékunk, a Szó-szövő, 2005. január 17-én a 100. fordulóhoz érkezett. A jubileumi századik játék rólunk, a verslista játékosságáról szól, nézd csak meg majd! **Képzeld el**, „Ezt vajon ki tudja?” játékunk, ami találkozótól találkozóig tart, már lassan a tizedik fordulóhoz érkezik. (Igaz, időközben volt egy olyan játékunk is, ami nem vált be.) Volt még fotópályázatunk, amire néhány régi és új listatag gyönyörű fotókat küldött be. Azt kérdezed, ezeket hol nézheted meg? Természetesen honlapunkon, az alábbi címen:

<http://www.verslista.hu>.

Képzeld el, a második folyóiratunk a Költészet Napjára jelent meg! Remélem, fél év múlva újra találkozhatunk, amikor még több újdonságról, izgalmasabb hírről számolhatunk be Neked.

Nos, ha ez nem volt elég, olvasgasd csak a folyóiratot! Tudod, a cím változatlan: **Képzeld el...**

Femis

A Barátok verslista **Képzeld el...** c. folyóiratának eddigi két száma a <http://www.kepzeldel.hu> oldalon is megtekinthető. A folyóiratunkkal kapcsolatos észrevételeket a folyoirat@kepzeldel.hu címre várjuk.

E költészet napi összefoglaló szám olvasásához kellemes időtöltést kívánok:

Anisse

DOBROSI ANDREA: A BARÁTOK LEVELEZŐLISTA BEMUTATÁSA

*„A barátság klasszikus kapcsolat,
s a mai ember a klasszikus kapcsolathoz kicsiny.” (Hamvas Béla)*

Félreértés ne essék, én nem vitatkozni akarok az idézet szülőatyjával, csupán kiteljesíteni, tovább szőni e gondolatot a XXI. század embere számára.

Napjainkra teljesen természetessé vált az információ könnyed áramlása a világhálón keresztül, így a kapcsolattartás már nem lehet kibúvó az egymást megismerés alól. Hiába élünk távol a másiktól, ha érdeklődésünk egyfelé mutat, nincs az a földrész, amely elválaszthatna minket, s ezáltal, egyfajta barátság ki ne alakulna közöttünk. Igen, barátság, egy apró rügy az emberi természet dzsungelében, mely, ha megfelelően ápolják, virágot bontva életre kelhet. Mindenkinek szüksége van valamilyen virágkehelyre, közösségre, ahol saját boldogságát megtalálja, s ehhez kíván segítséget nyújtani kis csapatunk, a 2000-ben Anisse és Dina által megalakult **Barátok Verslista** is.

Hogy hogyan? Mondhatnám: klasszikusan, egyszerűen, a magunk kicsiny, szerény „eszközeivel”, mindenek előtt a nyitottsággal. Szeretettel várunk ugyanis mindenkit, aki hozzánk hasonlóan affinitást érez a művészetek iránt, mint pl. az irodalom. Bízunk benne, hogy egy otthont tudunk ezáltal kialakítani a virtuális tér eme bizarr világában. Ehhez sokféleképp igyekszünk hozzájárulni.

Ha már internet, létrehoztunk magunkról egy saját honlapot (<http://www.verslista.hu>), mely állandóan frissülő oldalaival gyönyörködteti el az arra járókat. Ízelítőnek rögtön elolvashatóak és megtekinthetőek a Barátok írásai, (versek, prózák), alkotásai (grafikák, fotók), tájékoztatást kaphat az Olvasó a művészetek sokszínűségében, (pl. ze-

nei blokk, művészetek blokk), s részt vehet fórumunkon is, alkotásainkról írhat kritikát, rendelhet könyveinkből, vagy információt szerezhet további hasznos linkjeink által. S hogy miért is jó a Barátok tagja lenni? Mert nemcsak a gép mögött ülve ismerjük egymást, hanem egyre sűrűbben találkozunk az ország különböző helyein, s a tagok között őszinte barátságok, szerelmek is kialakultak. Egymás szemét látva, egymás hangját hallva, egymás kezét fogva. Mert az internet csak egy lehetőség, hogy megtaláljuk egymást, s kapcsolatot tudjunk tartani azokkal, kiktől nagy távolság választ el, mikor nincs arra lehetőség, hogy mindennap összefussunk az utcán, beüljünk egy kávéra, és így osszuk meg egymással gondolatainkat. Embernek maradni, nyitottnak a világ felé, egymás felé - talán ez az egyik jellemezője a Barátok vers- és irodalomkedvelők levelezési listájának, s reményeink szerint ez tükröződik a levelezőlista honlapján is.

Tagjaink olyan humán érdeklődésű személyek, akik verseket, novellákat írnak a Listára, legyen saját vagy idézett alkotás. Mint afféle lelkes amatőrök vehetünk részt itt a különféle irodalmi, fotó- vagy grafikapályázatokon, egyéb műveltségi feladványokban, agytornáztató játékok inspirálhatnak, lehetőséget adva számunkra a kibontakozásra. Minden pályázatot szavazás követ, mely a mi „kezünkben van”, azaz egymás pályaműveire voksolunk. Természetesen nem elhanyagolható az elismeréssel járó jutalom sem, amely legtöbbször valamilyen könyv, kiadvány akár dedikálva is, de már maga a részvétel örömet okoz. Az emberi kapcsolatok személyes voltát mi sem kívánjuk megkerülni, ezért mindenkinek lehetősége van a találkozóinkon való megjelenésre, mely az ország különböző helyeit érinti.

Ezenkívül részesei vagyunk a saját magunk által létrehozott antológiánkban, (Hálóba szőtt szavak, Álmodók Földje). Rendelkezünk önálló folyóirattal (Képzeld el... címmel, elérhetősége az alábbi helyen: <http://www.kepzeldel.hu>), és többfelé kikacsingatunk, értem ezalatt pl. a Fullextra, a Kaláka és a Napsziget nevű irodalmi portálokat, ahol (össz-

szekötőink révén) mind az online, mind a nyomtatott sajtóban való publikálás adott lehet. Mód van rá továbbá saját weblap elhelyezésére is a <http://tagnev.verslista.hu> oldalon. Barátaink, ismerőseink, rokonaink, lett legyen irodalommal, avagy más művészeti ággal foglalkozó egyén vagy társaság, lehetőséget kaphatnak reklám nélküli inter-net megjelenésre két szintén saját honlapon, a <http://www.poeta.hu> vagy a <http://www.alkot.hu> társoldalak alatt.

Úgy hiszem, ez a kis csapat a nevéhez hűen, valóban egy baráti gárdává állt össze, így mindannyian egy-egy önálló gyöngyszem vagyunk társadalmunk kultúr arzenáljában. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ez a kis internetes sziget a lelkes emberek kikötője - azoké, akik nemcsak odaadásukkal támogatják a művészeteket, ezen belül az irodalmi élet terjedését, hanem anyagi segítséget is nyújtanak.

Évi kétezer forintos tagdíjunk fejében a fentebb említett lehetőségek között, értékes emberek értékes műveinek kavalkádjában bolyonghat a hozzánk ellátogató. Mint annyi minden más, a tagság sem kötelező; 20 nap elteltével számot lehet vetni a maradást illetően pro és kontra. Csak ezt követően kell az összegnek 10 napon belül megérkeznie.

A levelezőlistára: subscribe@verslista.hu címen lehet feliratkozni. Az sem elhanyagolható, hogy a tagságot érintő fontos információkról folyamatosan értesülhetünk a Lista hírleveléből (feliratkozási cím a Hírlevelre: hirlevel@verslista.hu).

A segítő szándék pedig nemcsak alapkövetelmény közöttünk, hanem életfilozófiánk is - hiszen BARÁTOK vagyunk...

VÉGH SÁNDOR: JÓZSEF ATTILA EMLÉKÉV A KÖLTŐ SZÜLETÉSÉNEK 100. ÉVFORDULÓJÁRA

Még a bátorságot sem merem venni, hogy megszólaljak, és emlékezzek József Attilára, ám így, hogy mégis tollat ragadtam, nézze el nekem a Kedves Olvasó!

Annyi mindent olvastam a napokban, és korábban annyi mindent tanultunk róla diákéveinkben: kötelező volt és néha nehezen érthető, kevesen lehettünk azok, akik azt mondták volna: szerethető. Tanulóévek oda, magam is másképpen látok sok mindent, és a róla szóló temérdek anyagban mindent megtalálni. Mennyi megközelítés, mennyi szemlélet életének, költői munkásságának megítéléséről!

Hozzátenni csak személyes élményeimet, gondolataimat tudom.

Ám miközben azt mondtam, hogy a lehető legkevesebbet írjak róla, mire végére értem, rájöttem, szűkre szabtam a határokat. Sajátos szempontjaim szerint, amikor is éppen azt feszegetem, hogy a lángelméjű költő és a normális ember tettei közül válogatva - művészetét örömmel hallgatva - hol a határ? Bármely művészet bármely ágában bármit is hoztak létre, bármily korban bármiképp is ítélik meg, de amitől borsózik a hátunk, azt elfogadjuk lelkesen. Én nem erre voltam kíváncsi. Arra, hogy egy ember, olyan, mint bármelyikünk, hogyan jutott el idáig! Elhanyagolom a szokásos magyarázatokat, a sémákat, a gondolkodás nélküli azonnali replikákat, csak a szavakat keresem. A mögöttük lévő értelmet! A mögöttük lévő érzelmet! A kettő között, vagy bárhol az életet! Azt, amit meg is értek és azt, amit remélem, sokan megértének!

Juhász Gyula segítségével jelent meg 1922-ben Szegeden első kötete: *A Szépség koldusa*. Felrémlik előttem, amikor a költő születésének 75. évfordulóján, Szegeden kiadták csekély példányszámban ezt a kötetet eredeti formájában. Egy példányát boldog és büszke tulajdonosaként ma is őrzöm.

Egész életében mecénásokra szorult. Sohasem felejttem el, amikor egy műveltségi vetélkedőn - életrajzából kikérdezve - a „dupla vagy semmi játékmódszerrel” nem tudtam megválaszolni: ki volt a makói években mecénása?

Hatvany Lajos báró úr az, akinek segítségével később a párizsi Sorbonne-on is tanult. Az akkori Művelődési Ház igazgatónöje azzal próbált segíteni, hogy az Ő leánykori neve is ugyanez. Honnan tudtam volna az Ő nevét? Közben és a vetélkedő végén is folyamatosan presszionált: Maga miért nem ír? Nem tudom - válaszoltam. Nem merek, hiszen kirúgtak az újságíró oskolából! Pontosabban fel sem vettek: mert nem voltam alkalmas, vagy mert nem volt politikai támogatóm!

Fejtő Ferenc:

„Tizenkilenc éves volt, amikor istenkáromlási pert indított ellene az ügyészség Lázadó Krisztus című verse miatt; Horger Antal, a szegedi egyetem konzervatív felfogású nyelvészprofesszora pedig - Tiszta szívvel című verse szellemisségét kifogásolva - eltanácsolta a tanári pályáról. A szegedi népek nyelve szerint még ma is az a pletyka járja, hogy a „macskajajos”, vagy aznapos deák borította ki Horger Antal urat.” A Barátok Verslista tagjaként egy szegedi találkozón büszkén odaültünk a költő szobra alá megörökíteni a valót, s reá emlékezve, közben a fenti professzor urat emlegettük.

Egy költő, aki a tájak és falvak, alkonyok s állatok idilli, édes, boldog dalolójának született - oly természetes előkelőséggel ízlésében, aminőt nem láttam kívül senkiben -, tiszta, üde, tavaszi dallamokban, ez a pásztorénekes, csokonaisan rokokó kecsességű, suhanc hiába próbálta

hősies kedvességgel felmutatni s fenntartani magában az „áramló köny-nyűségű rétek” látomásait, japáni finomságú karcait az alvó hangyákról, kényszerű győzelmet aratott felette a túlerős külvárosi éj, ellenséges erők, amelyeket dudaszóval akart megszelídíteni, majd az emberi elmére, a belátásra hivatkozva utasítgatott rendre, alattomosan, álöltözékben belészivárogtak, szövetségeseekre akadtak benne, hogy aztán puccsszerűen elfoglalják, az ösztönök államcsínytechnikája szerint, lel- kének minden stratégiai pontját.

„A vers papírpénz - mondta a költő -, s a szenvedés az aranyfedezete.”
A két ujjával megtámasztotta fejét. „Nekem van fedezetem - mondta aztán büszkélkedve, komolykodva, kedvesen. - Színarany.”
S ennek örült.”

Ettől a ponttól kezdve különös figyelemmel próbálom megérteni az alkotó elmeviharait, küzdelmeit és állapotának változásait, de tisztelettel teszem, s írom, még mielőtt félreérthető lennék, s teszem azért, hogy ne csak megértem, hanem meg- és átérezsem, mi is történt. A szavak egymásutánisága az alkotó írás is. De hogyan, milyen sorrendben, mely szavak, s milyen ritmusban szólnak meg, ez itt a lényeg! Ezért az „írást” megfilmesíteni lehetetlen! A férfiember, így én is, szívesen mesél, ki-ki azért amiért, sorkatonai szolgálatáról. Nekem azért kellemes emlék az Óda c. verse, mert egy szavalóversenyre készülve oly sokat tanultam, gyakoroltam sorait, mennyi kellemes óra és indok, hogy elvonuljak a zöldruhás parancs-uralmi rendszer elől, még akkor is, ha teljesítményemet nem értékelték túl színvonalasnak! Talán azt hittem, szerelmes verset szavalok?

Valachi Anna: „A képzelet és a valóság világát egyre inkább összemosó költő 1937 elején idegösszeroppanással a Siesta szanatóriumba került. Alig volt túl az érzelmi energiáit fölemésztő Edit-szerelmen, első látásra beleszeretett a gyogyepedagógusnak készülő Kozmutza Flórába. József Attila feleségül kérte, s antik mintákat követő, himnikus versekkel udvarolt neki - de a Flóra-ciklus már a reménytelenség bizonyosságával

volt terhes. A tévképzeteibe belebonyolódó, kóros kisebbségi érzéstől szenvedő költő júliusban újra szanatóriumba került - de ott is alkotott: az utolsó percig bizonyítva, hogy nem „őrült”, nem skizofrén, noha a korabeli orvostudomány szintjén erre a diagnózisra alapozták a kezelését.”

Nővérétől tudjuk, közvetlen halála előtt az asztalon egy Victor Hugo kötet feküdt, s kishúga egyikre rámutatott: „Attila verse”, „Ultima verba” volt a címe. Ilyen „jelek”, „figyelmeztetések” ösztönözték a szörnyű leszámolásra, vagy a teljes megőrüléstől való félelem, a tébolyda fenyegető közeledése, a teljes hiábavalóság érzése? Nem tudhatjuk. „Hiába kísértette meg a lehetetlent”. Érezhette, hogy elszakadt a valóságtól, hogy a „teljes” gyógyulást, amit annyira óhajtott, nem érheti el, hogy nincsen kiút számára a kaotikus világból. Az Íme, hát megleltem hazámat kezdetű „sírversét” három nappal halála előtt írta, hogy „munkaképességét” bizonyítsa Flóra előtt, aki a balatonszárszói családi panzióban is meglátogatta, ahol november 4-étől - orvosi tanácsra - nővérei ápolták tovább depresszióba süllyedt fivérüket. December 3-án a beteg váratlanul olyan bizakodó és tetterre kész lett, mint régen; délután levelet írt - mint utóbb kiderült, szeretteitől búcsúzott -, este sétára indult, s a szárszói állomáson halálra gázolta egy tehervonat.”

Azóta nincs közöttünk, de annál inkább és mégis! Németh László: „Amondó vagyok tehát, hogy ezt az eredeti költői egyéniséget nem ártana az alkotó alázat javára revideálni. Az ember odaköti magát egy ilyen bábuhoz; egy ideig minden jól megy, az olvasók is hamarabb összebarkóznak a bábukkal, mint a költőkkel, de egyszerre csak nehezedik a bábu, elébb fakölönc lesz, aztán vas, ólom s olyan közel húzza a fejedet a földhöz, hogy nem nézhetsz többé vonítás nélkül a csillagokra.”

FUCHS ÉVA (FEMIS): AZ EZÜST BALATON STOCKINGER LÁSZLÓ FESTŐMŰVÉSZNEK AJÁNLVA

Az asszony nem tudta miért éppen abba a szobába ment be...

Soha senkitől nem kapott választ a kérdéseire egy saját belső hangot kivéve, amelybe sokáig nem mert megbízni. Át kellett küzdenie magát az életén, hatalmas kortyokba hörpintve mások írásait, gondolatait, szavait, ízlelgetve őket és kiválogatva azokat a tudásmorzsákat, amelyek segítségével végül ösztönösen érezte, mi igaz. Hiszen lépcsőről lépcsőre, apránként kell tudatosan megértenünk valamit, holott úgy jövünk a világra, hogy tudjuk: amit belső énkünk hinni akar, az valóság. Tudatunk addig nem nyugszik, amíg szavakba nem önti...

Akkor, azon a júliusi kora esti órán először csendben állt a döngölt padlójú parasztház szobájában. Tudta, látnia kellett azokat a képeket. Ugyanúgy látnia kellett, mint ahogy tavasszal egy hajnalon a szőke Tisza ébredését...

Az asszony szédült. Ugyanúgy szédült mint korábban, az ódon, kényyszerfelújított várrom tetején amikor lenézett, miközben rakoncátlan őszbe forduló haját folyton szemébe fújta a szél, s összeszorította szívét a gyönyörűség, a harsogó zöldek lombjai, a kristálytisza levegő, s a domborulat két oldalán fel-felcsillanó nyugodt tó szépsége miatt.

Állt a szoba közepén, s a festmények, mint megannyi szemek nézték. Őt nézték, beszéltek hozzá, hogy vegye végre észre - élnek! Ott, az egyszerű szoba közepén körülölelte a tó ezernyi, borzongató arca, ezernyi színei. Életet lehelt beléjük valaki, aki megörökítette szinte a Balaton összes rezdülését, szívdobbanását, aki vele együtt lélegzik, aki vele együtt sóhajt...

Az asszony állt, szédült és borzongott. Olyan boldogság és alázat öntötte el, mint egyszer régen, kamaszkora első hajnali tóparti magányos sétái egyikén. Egy pillanatig akkor, ugyanaz a fiatal lány volt, aki órákig tudott ülni a parton, hallgatva az ezüst Balaton csendjét.

Majd izgatottan egyik képtől a másikig szaladt, szemével szeretettel simogatva őket, közben hirtelen és gyorsan összefüggéstelenül beszélt, kérdezett: ki ez? Ki tudta ezt így visszaadni? Nézd, nézd! Milyen szép, és nézd ezt! Az a címe: „Az ezüst Balaton” - és csupa kék! A kék árnyalatai! Igen, ilyen a Balaton! Úristen, hányszor ültem a part-ján és hány-szor láttam! Szinte érzem a tó illatát? Hol lehet? Ki lehet a festő? - kérdezte barátjától, aki mindentudóan mosolygott. A képeken szerényen a jobb sarokban csak ennyi volt festve - „SL”. Éppen olyan szerényen, mint amilyen szerényen megszólalt a terem egyik szegletében az alkotó. Pár szót váltottak, két ismeretlen ismerős, ott, a tiszta szobában, a szavak csak hangok voltak, nélkülük is értették egymást. A festőművész és az egyszerű amatőr író. Az idő megállt egy pillanatra. Gyengéd, mély szeretettel és igazi tisztelettel teli szívvel álltak ott egymással szemben...

Később, kilépve a házból az élménytől elcsendesedett minden. Szinte kábulatból ébredt az asszony amikor a festő utána szólt:

- Asszonyom, az ásványvíz ott maradt.

***

Stockinger László festőművész alkotásai megtekinthetők társoldalunkon, - az **Alkot Portál** oldalán (<http://www.alkot.hu>) - ahova várjuk a Te művészettel kapcsolatos honlapodat is!

Stockinger László honlapjának elérhetősége:
<http://stockinger.alkot.hu>

TATÁR JUDIT (BAMBUSZ): A FRANCIA FESTÉSZET PALETTÁJA

Szép volt.

Mindig is csodáltam a festészetet. A képzőművészetnek ez az a területe, amiben soha nem lehet „csak úgy” jeleskedni, hiszen azonnal kiderül, ha valaki tehetségtelen. Mert maszatolni, festegetni lehet, de festeni – tehetség nélkül – nem. (Bár megjegyzem, egyes „túl modern”, műalkotásnak kikiáltott festményről néha azt gondolom, én is meg tudnám csinálni..., de itt most nem ezekre gondolok).

Budapesten nemrég ért véget a 400 év francia festészetét bemutató időszaki kiállítás (2004. 12. 16. – 2005. 02. 27.), amit igazán érdemes volt megnézni. Aki tehette és némi affinitást érez a képzőművészet ezen ága iránt, el is ment. Csodálhattuk – ha csak rövid ideig is – négy évszázad remekműveit, melyek Franciaország számos nagy múzeumának (pl. Louvre, Musée d'Orsay, Musée des Beaux-Arts) otthonából érkeztek a Múcsarnok nyújtotta ideiglenes szálláshelyükre. Ezzel az igazán gáláns gesztussal köszöntötte Franciaország Magyarországot az Európai Unióba való belépésének alkalmából.

A tárlat természetesen nem a teljesség igényével készült, hiszen ekkora időtávot képtelenség teljes mélységében bemutatni, de a kiállítás úgy gondolom, elérte a célját: átpásztázta e századokat és felkeltette az érdeklődést egyes, mindeddig kevésbé ismert festőművész alkotásai iránt is.

A súlypont nem tolódot el az igazán nagy nevek, mint Cézanne, Degas, Delacroix, Gauguin, Manet, Monet, Matisse, Picasso, Renoir, Toulouse-Lautrec irányába – bár az ő ecsetvonásaikat mindig nagy élvezettel nézem –, mivel az ő alkotásaik szinte azonos fajsúllyal szerepeltek a kiállításon a kevésbé ismert alkotók műveivel. Épp ezért találtam nagyszerűnek a tárlatot, mert megmutatta azt, hogy mennyi tehetséges festő él(t) és alkot(ott) a világon, annak ellenére, hogy nevük a magyar múzeumlátogatók előtt nem cseng – még – igazán ismerősen. És ezek csak a franciák!

Tizenhárom éves kislányommal kétszer látogattunk el a Műcsarnokba a kiállítás kapcsán, először a XVII.-XVIII. századi festményeket mustrálgattuk, belekóstolva a XIX. századba, a második alkalommal ez utóbbit tanulmányoztuk alaposabban, valamint a XX. századot. A nálunk levő tájékoztató füzet alapján képről képre haladtunk, minden információt elolvastunk, amit az adott festményről írt a kiállítási kalauz, próbáltuk megfigyelni a fény-árnyék játékot a képeken, megbeszéltük, mit ábrázolnak az alkotások, milyen mitológiai, vallási motívumra épülnek - ahol volt ilyen -, illetve mitől szép nekünk egy tájkép, mitől kifejező egy zsánerkép, egy arckép, mitől izgalmas egy csendélet.

A festmények nyújtotta élvezeten kívül nagyon hatásos volt maga a kiállítás „díszlete” is, a termek különböző színekben pompázó - bordó, kék, zöld, vajsínű - fal- és padlóburkolatai, a helyiségek közepén megpihenésre és elmélázásra csábító, a termek színeivel harmonizáló kör alakú ülőalkalmatosságok.

Ha valaki megkérdezné tőlem, melyik festmény volt rám a legnagyobb hatással, bajban lennék. Nem lehet tájképet összehasonlítani zsánerképpel, arcképet csendélettel, és így tovább. Csak egyet nem tudok kiragadni a sorból, de hogy eleget tegyek a képzelt felhívásnak, csokorba szedtem néhány - talán női mivoltomból fakadóan - számomra kedves zsánerképet. A Le Nain testvérek: A boldog család (1642), Chardin: Asztali áldás (1740 körül), Fragonard: A bölcső (1761-65), Greuze: Karácsonyi ajándék (1774) és Drölling: Konyhabelső (1815) c. festménye mind enteriőrben ábrázol egy-egy családot, anyát gyermekeivel vagy csak nőalakokat - mint a Konyhabelső -, csupán utalva a családi otthon melegére. A szegény hajlék ellenére szinte mindegyik képből árad a szeretet, az összetartozás, a meghittség, a nyugalom, a szegénység, a sorssal való megbékélés. Ablakon beszűrődő fény vagy gyertya lángja világítja meg a jelenet egy-egy alakját, részletét mintegy ráirányítva a figyelmet. Megható képek.

E festmények előtt állva elmerengtem, vajon József Attilát melyik kép ihlette volna meg először, hogy a mű által kínált témáról, a benne rejlő hangulatról gyönyörű verset írjon - nekünk és a világnak?

VERS- ÉS NOVELLA PÁLYÁZATOK

A Barátok Verslista vezetői minden hónap első napján irodalmi pályázatot hirdetnek ki. Két téma megadása után a levelező lista tagjainak egy hónap áll rendelkezésükre, hogy írjanak verset, mesét vagy egyéb prózát, majd név nélkül a pályaműveket szavazásra bocsátják. Az alkotásokra a levelezőlistán és a verslista honlapján is lehet szavazni. Összesítés után az első helyezettnek értékes könyvjutalomban részesülnek. Most következzenek az elmúlt fél év legjobb alkotásai:

2004. AUGUSZTUS

Sebők Anita: Az vagy nekem

Az vagy nekem, mint másnak a remény,
mi égbe visz és csillagot velük ölel,
te vagy, ki Bábelünkre értelmet hint,
parázs szemeid az Idő sem temeti el.
Lépteid nyomán a télből nyár szakad,
s a béna vak koldus feláll és szalad,
ha mosolyogni mersz; ruhád lehet,
szakadt vagy maga a pompa, te vagy
az, az egy emberbe sűrűsödött minden,
túl halálon, léten, és bűnös isteneken.

Fuchs Éva (Femis): Nem!

Mert nem lehet ennyire szeretetlen
a szűkölő lét légüres terében
el nem kiáltott égő könyörgések
tehetetlenségek közt fulladozva

mert nem lehet ennyire egyedül
ha minden belső tét húrként feszül
mikor a halálkísértés felébred
s új kibúvót kínál akárha volna

ne engedd el szorítsd kezem
szoríts még erősebben félelem
érezzem halljam mint töri a kín
a holnapvág nyöszörgő csontjaim

szerezz nagyon most, simogass meg életem
lehelj egyetlen szőnyi menedéket

Százdi Sztakó Zsolt: „Tisztánlátók”

Valahogy más vagy, mint a többiek, pedig te nem is akarsz különbözni tőlük, de ők mégis éreztetik veled, hogy te igenis más vagy, mint ők. Összesúgnak a hátad mögött, ha megjelenysz, és magadon érzed kíváncsi, néha meg egyenesen tolaakodó tekintetüket.

Mégis az a legrosszabb, amikor sajnálni kezdenek, holott neked egy mosoly jobban esne. Egy mosoly, amivel maguk közé fogadnának, amivel éreztetnék, hogy te is közéjük tartozol... Mert hát te se a Marsról jöttél, te is szeretnél szeretni. És tudsz is, jobban, mint ők, igazabbul, mert a te szeretetedet nem lehet megvásárolni, olcsó trükkökkel elvakítani, hogy aztán jöjjön a keserű felismerés... Mert téged el kell fogadni, téged fel kell vállalni.

Sokszor úgy érzed, hiába minden: feladod, de akkor találkozol valakivel, aki egy öntudatlan mozdulattal, arcának néma játékával elárulja, hogy szükség van rád is. Hiszen te egészen más perspektívából látod a világot, mint ők, nevezzék bár ezt tisztánlátásnak. Egyszerűen csak jobban tudod, mi a fontos és mi nem, talán mert te a legfontosabbat már el-

vesztetted. Téged már nem vakít el az élet csillogása, ami oly sok embert elvakít, mielőtt rájön, hogy az, amit igaznak hitt, csupán talmi aranyak csillogása, vásári kóklerek olcsó bűvésztrükkje.

Természetesen ingyen senki se juthat ehhez a tudáshoz, és te is megszenvedted, amíg ráébredtél a Tudásra. Nagy szavak? Lehet. De hát a nagy szavakat is ki kell mondani. Neked vagy másnak, mindegy. Annak, aki rájuk lel. És senki se irigyeljen téged, mert téged az élet kényszerített ebbe a szerepbe, és te csak elfogadtad. Kicsit úgy érzed magad, mint azok az aszkéták, akik önként vállalt szenvedéssel jutottak a Tudás birtokába, csakhogy neked nem adott esélyt az élet a választásra. És nem volt szabad elsüppedned az önsajnálásban, mert akkor felülkerekedik benned az ego, és akkor te is önzővé válsz, aki a környezetét ugyanúgy gyötri, mint ahogy ő gyötrődik, vagy a kábulatban keresel vigaszt. Mindkettőre tudsz épp elég példát. Szerencsére sokan kerülnek ki a csapdákat: és lesz belőletek tisztánlátó.

2004. SZEPTEMBER

Nagy János (Jega): A könyvek ünnepe

a könyvespolc hatalmas robajjal zuhant le a dolgozószoba szőnyegére, a férfi a konyhában ülve hirtelen nem is tudta, mi történt, egy lendületből állt fel a székről s fordult be a közlekedőbe, de ahogy a szoba ajtaja elé érve bepillantott, borzalmas látvány tárult a szeme elé, a falból kiszakadt polc elemei, a földre zuhant könyvek, lexikonok, verseskötetek szinte bábeli zűrzavarát látta, a falból kiszakad tiplik árván lengtek a még himbálódzó vastartókon, a finom, vöröses téglapor lassan ereszkedve szállt le, földbegyökerezett a lába, csak állt, mozdulni sem tudott, bambám bámulta kedvenceit, ahogy azok meggyűrődve, szakadtan és számárfülesen egymás hegyén-hátán heverték, megoldásokat latolgatott, hol is kezdje...

a könyvekből kihullottak a betűk, a versek rímei kart-karban öltve ölelték át egymást, mint a régen nem látott barátok, költők fogtak kezét írókkal, lapogatták egymás vállát, mint akik mindig is ismerték volna egymást, majd hirtelen megelevenedett a könyvek romhalmaza, életteli világ tárulkozott fel hirtelen, vágató huszárok indultak rohamra Sára Sándor egy forgatókönyve felől, a Rendíthetetlen ólom-katona mint magányos őr strázsált Jung pszichológiai munkái mellett, Karl May hősei bandukoltak el a Nagy Indiánkönyv mellett bölényre lesve, kavargó, hangos ricsajjal benépesítve a kicsiny szobát, halk háborús moraj, majd repülőgépzúgás kúszott ebbe a zajba, ahogyan a sarokban lévő háborús hősök kiásták magukat a mélyből, tengeri szél olvad bele a levegőbe, halkan messziről lobogó nyakkendő s romantikusok verseinek moraja keveredett, a beat nemzedék lázadóinak hangjával...

tehetetlennek, gyengének érezte magát, ahogy elnézte az ezerszer szeretett könyvek mostani tragikus helyzetét, de egyben kis belső öröm is elfogta, mennyi jó, mennyi ismeretlen válik most ismerőssé, eddig ellenségből most örök baráttá, hitek és nézetek válnak eggyé, ha csak kis pillanatokra is, ez lett most a könyvek ünnepe, a betűk s szavak lassú, mély repülése, nagyon óvatosan hátrálni kezdett, nehogy megzavarjon bármit is, döntött, hogy még időt erre a pillanatra, Proust, Roger Martin du Gard, Camus, Sartre fátyolos szemmel nézett utána, Szerb Antal egy pillanatra felpillantott íróasztala felől, Erdély hófödte hegycsúcsai Szilágyi Domokos verseit visszhangozták...

hisz ő is hitt a végzetben, a véletlenek karmikus sorozatában, hogy mi is csak jövünk, majd megyünk, életünk piciny szelete csak ez a jelen, amit megélünk, a születés és halál közötti éber lüktetés, szeretettel, békével, harccal, néha gyarló emberi mivoltunkkal átítatva, de hinni kell, hogy teszünk valamit, ami fontos, amit elolvasunk, amit le- és kiírunk magunkból az utókornak, neked és magamnak, gyermekeinknek, hosszú szelek, vívódások, hallgatag, alkotó csendek ölelnek át bennünket, mint

ahogy minden éjjelen átöleljük kedvesünket, álmainkat, azokat a lel-
künkben megbúvókat, hisz hinni kell, hogy marad utánunk valami, nem
csak kevés por a kenyérben, amit elvisz a víz s az idő hullámai...

ahogy itt ült most, kezében az égő cigaretta, nézte feleségét, csend-
ben, szinte érdeklődve, de csak hallgattak, egymás szemében látták
egymást...

jóval később, ahogy bepillantott, már csak csend honolt a szinte be-
bombázott szobában, a tárgyak rendje megszokottá vált, majd lassan
helyre állt, ahogy rakta a könyveket a polcra, szinte megsimogatva
mindegyiket, szerette ezeket a perceket, minden cím a helyére kerül,
ezer meg ezer felszakított olvasás élmény, emlék tolul fel, szinte átél-
ve őket újra, nevek, helyszínek, írók és költők sorai bukkannak elő a
semmiből, szinte maga elé mormogva a sorokat, az átváltozás perceit...

késő este, elfáradva, foteljában ülve, elszundított, felesége az ajtóban
állt, látta férje előre, oldalra billenő fejét, tudta, most ő messze jár,
kicsit nézte ezt a romantikus örök álmodót, ezt az örök nagy kamaszt,
lábujjhegyen kedvenc kiskockás takaróját hozta, betakarta, hagyta, so-
káig hagyta így...

a sötét szobában most messze járt, végtelen világok üzenete ért el
hozzá, kezéből kicsusszant az utolsó, ezerszer, számfűlesre elolva-
sott kis könyv...

a Kis Herceg csak mosolygott, majd lassan megsimogathatja az alvó ar-
cot.

Dobrosi Andrea: Olvasás közben

Unalmas órák telnek el így -
unalommentesen:

izzadt sorok az esték téli takaróm alatt,
de gyógyulást hoz maga a tudat,
hogy én is ott vagyok,
bejárhatok minden utat,
amit polcom mélye rejteget,
s jó érzéssel tölt el,
ahogy vándorként talál a reggel,
törött fűszál a tegnap,
kiviláglanak körülöttem az alvó csillagok,
kezem ernyedten lóg a könyvlepon,
a percek tavaszi pillangói felém suhannak,
s hiába csörög az óra - hagyom,
hogy aléltan dadogjon bennem a kötelesség,
az a fáradt hajnal a dombokon,
s mint a pók a hálóját,
én is tovább szövöm gondolatom.

2004. OKTÓBER

Szilágyi József (Árvai Emil): Gyémánt

SZÉNTiszta igazság,
kemény fiú.
Ne légy hiú!
Ha kristályrácsod kiforgatják,

lehetsz még grafit.
Rajzolhatsz, írhatsz.
Hangtalan sírhatsz,
ha rád fognak radírt.

Gyémánt, grafit, szén:
mint mi emberek.
Egyik szépfiú, kemény legény.

Másik melózik (m)eleget.
Harmadik, szegény,
firkál mint gyerek. - Talán remek-
műveket.

Szilágyi József (Árvai Emil): Gyémántvers

Betűk és szavak: szénatomok. ...De mikor nagy erő, vagy az ihlet
Melegít, firkál, szikrázik, forog; szigorú hadrendbe szorítja mindet,
elvegyül sokféle vegyületben, gyémánt lesz: csillogó, kőkemény;
élőben is, meg élettelenben... kristálytiszta mondat, költemény.

2004. NOVEMBER

Gállai Juli: Mikor

Mikor

már visszavonhatatlanul kihűl az idő
összehúzódik minden, kisebb lesz a világ
leheleted is meggondolja magát
elhagyja-e kéklő ajkadat.

Mikor

a sál alá is bekúszik a hideg
nyakad fázik, testedbe visszavágy
fagyos lábad dermedve áll
bizonytalanul a kőkemény talajon
remegő kezeid is magadba húzod
arcodra fagynak balga gondolatok:
„Félek!” „mondja a szemed
„Olyan hideg minden.

Olyan üres.

Itt vagyok egyedül az összetört időben.”

A válasz ellapul a dermesztő csendben
csak szívedben dereng fel egy szikra-gondolat:
megkönnyebbülsz, felenged a jég
nem tartozol senkihez és semmihez.
Egyedül Isten hordozza fényes tenyerén
reszkető, kicsinyke, drága életed.

Akkor

csillag ég szemedben, ragyogó valóság
benned gyullad lángra a remény
feloldódik minden kételkedésed:
Miért élek? Mit keresek e féltekén?
Szívedben izzik a gyémánt igazság
fenséges ereje téged tüzel: indulhatsz az útra,
elindulhatsz újra, hogy szeretetteddel
felmelegítsd a magába dermedt világot.

2004. DECEMBER

Fuchs Éva (Femis): Engedd, hogy segítsek

Imádjuk a karácsonyt! Szinte már a szánkban érezzük a mákos bejgli ízét, a fogunk közti résben meg a mazsolát...

Sok-sok ember a szenteste előtti hetekben lobogó listákkal járja az utcákat, üzleteket, boltokat, összeszorított szájjal, dacosan: kezükben ilyen-olyan reklámszatyrok. Az elszántság megvan, valami mintha mégis hiányozna. Már a karácsonyi üdvözlőlapok megírása segíthet. Igen, segíthet felkészíteni a lelkünket az ünnepekre...

A karácsony az álmokról is szól, az álmok beteljesüléséről. A legnagyobb ajándék minden elesettet, törődésre, jó szóra, simogatásra szoruló embert, állatot, életet - akik sokan vannak a Földön -, megajándékozni. Karácsonykor esélyt kapunk arra, hogy adjunk - igaz vágyakat a vágytalanoknak, célokat a céltalanoknak. Elindítani őket a megszerzésük felé vezető úton, sokkal nehezebb, mint egyszerűen venni valamit. Nem az érték a fontos, a szándék, a figyelem, a szeretet...

Egyike legszebb ajándékomat hiszem, magam is így kaptam a Szívtündéremtől. Tudjátok, mindenkinek van őrzőangyala. A magamét Szívtündérnek hívom, hiszen érzem a felőle sugárzó szeretetet...

Tizenöt éve történt, csonka család lettünk. A férfi, kivel együtt szerettem volna leélni földi életem, megszűnt társamnak lenni, elhagyott. Itt álltunk, nyakunkon a szeretet ünnepével, kifosztva...

Mi hárman, fiam, lányom és én nagyon szerényen éltünk. Sehogy sem sikerült fenyőfára valót kerítenem, nem hogy ajándékot?! Fájt az ünnep, ha gyerekeim szemébe néztem...

Döntöttem. Elmegyünk a belvárosba sétálni, a kivilágított kirakatokra rácsodálkozni, a főtéren lévő mindenki karácsonyfáját ölelni. Megnézzük azokat a helyeket, ahol a kivágott fenyőket árulják, mélyen beszívjuk semmi másra nem hasonlítható illatát. Talán találunk egy-egy eldobott fenyőágot. Úgy is lett. Sétáltunk az egyre fogyó emberek között, valami ünnepélyesség, meghatottság szorította szíveinket. Hazafelé tartottunk már, a Vásárcsarnok előtt vitt utunk. Sötétedett, a csarnok már bezárt. Mi is fáradtak voltunk, a gyerekek meg-megálltak, hideg volt, fáztunk. Egyszer csak lányom meglátott valamit. A csarnokot beborító üveg egyik ajtajához gyér kis fenyőfácska volt támasztva. Kicsit ferde volt, kicsit törött, ritka, de ott állt, mintha csak ránk várt volna! Hazavittük, fát díszítettünk, gyertyát gyújtottunk, soha igazabbnak nem tűnő dalt énekeltük: „Menyből az angyal, eljött hozzátok...” Szép lett a kis árva, úgy illatozott, hogy szinte szédültünk.

A mai napig nem felejtettem el ezt a szép, varázslatos estét. Úgy gondolom, az ilyen találkozásokért érdemes itt téblábolni ebben a zűrzavaros világban.

2005. JANUÁR

Kamarás Klára (Sida): Őszi levél

Ez már a másik ős... a fáradt.

Szél kerget tört virágot, ágot.

Hová lett az arany lomb,

lángoló, szép levelek

tarka varázsa?

Elmúltak... mint az idő,

lásd, együtt süllyedtek a sárba.

Dér fedí már a mezőt,

mint szívem a bánat...

Fázós köd fekszik a tájon...

Vágyom utánad...

JÁTÉK A SZAVAKKAL

SZÓ SZÖVŐ - 100.

Szokás szerint a megadott 8 szóból legalább 5-öt kell egy versbe vagy novellába belefoglalni..., és címet is lehet adni az írásnak..., a szavak ragozott alakját is lehet használni... E századik szó-szövő szavai a következők: játszunk; szavakkal; heteken; keresztül; barátok; vers; próza; születik.

Ars poetica

Versírásra mostan ezernyi az indok,
tán ezért nem bánom, ha ritkásan írok.
Nem elég a játék, sem ha szavaim szépek
Nálam a vers nem szerelmi ének.

Nem cifrázom a boci, boci tarkát,
de örökítem a barátok síró arcát.
Nem vigyorgok papíron keresztül,
emlékeimben a szemeken könny ül.

Nem jövök Dévénytől, nem hozom az új dalt,
csak csendben mesélek: lássad a régi bajt,
Lásd az ifjan összetört élteket,
Lásd, amit az élet a szívbe égetett.

Ha érdekel, hallgasd a kárókatona énekét,
ne keresd benne a szivárvány hét színét,
nem születik szépnék, nem mászik a fülbe,
de talán megérted a szennyes parton ülve.

(Dr. Hamvas Ákos)

Anisse dörgedelmei

Szavakkal miért nem játszunk?
Barátok! Heteken keresztül várunk,
hogy végre valaki szavazzon,
vers, avagy próza marasszon
a gép előtt!

Ily szavakkal játszik ő,
s íme: születik tetterő!

Mindenki fényképez, írdogál
s többé már Anisse se sírdogál.

Boldog a jó Anisse.

(Bató Boglárka)

Kihajnalodnak álmatag hetek
és új napra születik vers, próza,
avagy az Internet virtuóza
kultúr - feltámadásunk játssza el?

(Dobrosi Andrea)

Játszunk hétköznapjainkkal,
törpe, s óriás gondokkal
heteken, éveken keresztül,
míg utunk végén kereszt nem ül.

Szavakkal játszani jó lenne,
ha az idő kegyeibe venne.

Barátok versét olvasom,
szóvirágokkal álmodom,
olykor kivirul némelyik,
s vers avagy próza születik...

(Szabolcsi Erzsébet)

Bíbortél (lánc haiku)

szavakkal játszunk
gondoltad, hogy mennyire
hullajtják vérük?

vers születhet, úgy
ahogy nevetnék is
- csak gyönyörködöm

próza születik:
kezdem komolyan venni
nevetésemet

heteken játszunk
szívbe vérzett szavakkal:
tiszta hóhullás

fehér felhőből
földre érve a pehely
pirosan esik

szavad gördülő
kristálycseppje a havon
- csak én láthatom

végül elvágom
cipelt köldökzsinórom
- megszerethetném(...)
(Molnár Szilvia)

Csicsergünk boldogan, mint a madár
Gyöngyért merülünk el, mint a bűvár
Hidat építünk, a láthatatlan karokkal
Játszunk megint rejtelmes szavakkal

Gondolatok szállnak a légen keresztül
Barátok verselnek szívből, szüntelenül
Születik vers avagy próza, hangtalanul
Betűk vésődnek szívfalra, láthatatlanul
(Kiss Angéla - Mimangi)

Játszunk, csak játszunk a szavakkal
heteken keresztül...

Barátok, mi marasztal?

Rajtunk kereszt ül.

Megmutatni vágyunk:

verset vagy prózát ír a toll.

Valóra váltjuk szemérmes álmunk
születik szavak szövedéke
benne költői véna hője forr.

(Gállai Juli)

1.

Szavakkal vajúdik az író, költő,
hogy majd próza, avagy vers szülessen,
talán-talán egymással játszanak -
barátok, sorstársak mind a ketten.
(Dobrosi Andrea)

Szójáték

Mi heteken keresztül játszunk a szavakkal. A lista vezetői minden második héten feladnak nyolc szót, melyekkel két héten át játszhatunk. Ebbe mindenki részt vehet a lista tagok közül, aki kedvet és erőt érez hozzá. A játék lényege az, hogy ezekből a szavakból vers, avagy próza születik. A barátok körében ez a játék nagyon népszerű, már csak amiatt is, mert a legjobbnak jutalom jár. Ezért nagyon sokan szoktak próbálkozni vele. Egész jó dolgok szoktak belőle kialakulni. Ha sokan játszunk, annak örül Anisse, mert tudja, hogy mindenki jól érzi magát a listán.

(Sárkány Nóra)

Hajnalálom

A világ megváltozott! A szennyből és mocsokból született meg a fény. S ahogy az utcán állva néztem, egyre terebélyesedett, egyre nőtt, és e változásban benne voltam én is. Az utca kövére vetülő árnyákomat a fény gyilkolta, s a sötétség remegve menekült e csoda elöl. Szemem előtt szikráztak fel a harmatcseppek a járda kövén, szemem előtt alakult a világ. Heteknek, sőt hónapoknak tűnt... Ahogy a napsugarai elértek s bele-túrtak a hajamba - ahogy simogatta arcomat, és fejét vállamra hajtva, mellem halmán végig gördülve, elérte testem egészét, a fény. Ahogy melengetett, hőt, derűt és biztonságérzetet adva... Ahogy a mindennapok csodája rajtam, bennem teremődött meg ezen az éteri napsugáron keresztül, tudtam, érzetem, ez az élet. Amikor a sötétségből megszületik a fény és a rossz jóvá lesz, akkor ölt alakot. Mert az élet, a mindennapok tudásában, hitében rejlik, szavakkal leírhatatlan... S hiába játszunk is-tent, Mi is, egyszerű, Porból alkotott. Nem tudjuk soha újrászülni azt, amit Isten alkotott. Hiába minden küzdelem te, én - mi már mást sem teszünk, csak a hitünket romboljuk le. E mindennapi kép mit jelent? Senki sem sejtheti... Ki az, ki megáll-e csoda előtt? Ki hajtja fejét meg neki? Te? Ne mondd... Valóban? S hiszel is benne? Avagy csak álmodol? Azt

mondom, állj! Figyelj! Mert mindennap más és más. Gondolj arra, hogy so-hase látod, s már is látod, a Csodát! Játsszol velem? Hát gyere, pajtás, mutatok még ezer csodát. Felejts! Felejts el minden alkotást! Ezerszer szebb és ezerszer jobb - nézd a Természet párbaját! Mi az? Nem látod? Micsoda átok - pedig ez az igazi varázs. Versekben, dalban, ezer alakban mindenki ezt alkotja át! - de egy sem volt és soha sem lesz ily csodás...

(Oláh Anikó)

Dorgálás...

Heteken át nem írtál újabb verset:
szomorkodsz, mint eb, kit gazdája vert meg...!
Hát elhagyott végképp a jó remény,
és nem születik újabb költemény?
Ha barátom vagy, gyere játszani,
minden napod szebb lesz, mint a mai!
Amíg peregnék köztünk a szavak,
levél levélre, társ a társra hat:
s megszületik az új, friss gondolat!

(Kamarás Klára - Sida)

szavakkal játszunk
heteken keresztül
vers, avagy
próza születik
ha nem figyelünk.

melyben lelkünk csendesül
testünk csak megfigyel
ha nem vigyázunk: elvegyül

(Baranyai Csaba)

játszunk együtt

Szószoívő játék
gondolatok itt százszor
adott szavakkal

Játszunk hát együtt
van aki rímet farag
van ki prózát ír

alkotók rendben
heteken át rímekben
verselnek szépen

prózát is írnak
nagyon sokan remekül
világhálóra

a sok vers, próza
között barangolva ők
barátok lesznek

Lőn nyereménye
hétről-hétre játéknak
dedikált könyvek

születik próza
avagy vers sok rímtelen
rémes intelem

ajánlom versem
a századik szószoívő
rím-barátoknak
(Hanyecz István)

Hello Barátok!

faragni rímet
barátoknak csuda jó
kedves olvasó

Honfi ír prózát,
amely virít Honlapon
könyv lett jutalma

heteken át szó
szókat, itt keresve bár,
neki babér jár

próza avagy vers
Mesternek ríme jeles
jutalmat kíván

Szószoívő rímel
Századik alkalommal
játszik szavakkal

születik új vers
próza, ékes szavakkal
mesés kalanddal

szavak mestere
rímet farag Honlapra
talál barátot

kezet nyújtva
most éteren keresztül
hozzátok szólott
(Hanyecz István)

EGY KIS VÁLASZTÉK - JELENLEGI TAGJAINK ÍRÁSÁIBÓL:

Nagy Mihály: Frontátvonulás

Jó lenne visszatérni
Szelíd magamhoz,
Feledni háborút,
Harcot, hamis babért.
Megteszem! A döntés enyém.
Térdre borulva éled,
Egy halk szó mögött
Ott bújik a remény,
Mondd, szeretsz-e meg?
(Jé, itt a csőben van még egy lövedék...)

**Efraim Staub:
Éveim margójára**

Mindig azt szerettem volna,
-hogy én is olyan legyek,
mint a nagyok, a felnőttek,-
mikor voltam kisgyerek.
Azt kívántam, hogy a barkóm
ezüstfehér ősz legyen,
borotva hasítsa szőröm
hőfehér habtengeren.
Most már megöszültem én is,
szórt metélek napra-nap,
úgy szeretném, ha az arcom
nem érné többé e hab,
ha hajam is barna lenne,
és az eszem kevesebb,
nem zavarna, csak lehetnék
újra, újra kisgyerek.

**Bauerné Vörös Bernadett
(Angel): Életkép**

Szívem most senkié,
Nem szeret már senkit
Szemem már nem ragyog
Régóta szomorú vagyok
Nem érzem, amit kellene
Nem értem életem

Éreztem, üres az életem
Gondoltam mást teszek.
Szeretnék valaki lenni,
Szeretnék valamit felmutatni.

Ha most kéne
Életemnek véget érnie,
Úgy érezném
Nem vittem semmire.

Lajtai Gábor: Benned a ház

Hajnalig épült benned a ház
mely otthonod mától
Feltörekedve körbetekints
s amit érzel élj aszerint

**Benke Rita - Göbolyös N. László:
Kiss Mária képeire**

hallgatja hitetlen
csendünket
a világ hárfása
haláltól húrozott
*

Holdbéli-hárfás csónakos
hozz harmaterős
örök lényegű hitet
a hajthatatlan világ(vég)
utolsó fröccsenésébe
*

Hármas Hold-szem-kék
hamvas hölgy-vendég
szitáld szerteszt
ég-mélyben szuszogó
rianás ringató
szemünk szentháromságát
*

a valóság válságpercein
végleges rést repeszt
a szeretet cseppnyi
zigóta gyermeke
*

csalogány dalol
táncol a levél
utadra színt szór
a szerelmes fény
muzsikás tenyere
óvja a védtelent
mikor a végtelen
áradatban lebeg
jaj-űrgyökértelen

Pogány Zoltán (Betyár Benő): Bolond dal

Bolond Istók nagy kedvence
szekérrúddal gyúrt petrence.

Búzáat hámoz két keze,
s ekképpen szól éneke:
Sej-haj, Tóni, dereglye,
bricskám húzd a fejedre!

Bolond Istók más kedvence
cipóban sült friss kemence.

Pelyvát tördel két keze,
s ekképpen szól éneke:
Sej-haj, Tóni, dereglye,
láncom tűzd a fejedre!!

Bolond Istók új kedvence
lópatkóból vert szelence.

Szénában túr két keze,
s ekképpen szól éneke:
Sej-haj, Tóni, dereglye,
surcom rázd a fejedre!!!

Gyurcsek Attila Sándor (Medex): Menekülő Vad

Óh úzótt fenséges vad!
Lágy - lence szellő rajongja körül
Törékeny testedet.

Mi elől menekülsz?
Mi készteteti kecses lábaidat,
Hogy vég nélkül szaladjanak?

Szemedben miért csillan rettegés?
Melyeknek tükrében a csillagok,
Boldogan mártóznak meg éjjelenként.

Szép piros orcád miért sápad el?
Amikor a Holdanya az ég tetejére kúszik
Vígán vigyázva álmaink?

Meggypiros, mézédés ajakid,
Miért rejted vad, szúrós tövisek
Végtelen rejtekébe?

Tán fegyvereim élétől félsz?
Melyek ugyan néha sebet ejtenek,
Mégis segíteni akarnak?

Vagy szívem tüze riaszt?
Melynek vörös lángjai égetnek,
Pedig oltalmazni próbálnak?

Miért félelmed a boldogságtól?
Miért taszítod, mit a szerelem adhat?
Fenséges királyi vad.

Cserepes Andrea (Csandi): Az élet kegyetlen

Fél hét volt, egy átlagos szerda kezdete, mikor Vámpirinyó Pál és neje, Vámpirinyó Pálné, született Vérszopó Piroska, belépett modern lakásuk tágas fürdőszobájába. Abba a helyiségbe, ahol minden hétköznap, együtt ébredve, egymás mellett végezhetnék el szokásos reggeli szertartásaikat, megbeszélve az elmúlt nap eseményeit teljes összhangban és egyetértésben.

- Isteni finom volt az a műremek, amit este tálaltál fel, drágám - mondta Pál, miközben gyanakvó tekintettel fürkészte párás tükörképét.

- Mindig is mondtam - válaszolt Piroska -, hogy felesleges olyan drága éttermekbe járnunk, mint az a... hogyishívják?

- PácSpricc - bólintott Pál, kezében az ingerülten berregő villanyborotvával.

- Igen.

- Még most is érzem az átsült hús illatát - sóhajtott Pál.

- A tökéletes sült titka: fiatal, anyatejjel táplált állat, fej nélkül.

A tegnapi sem látott még legelőt.

- Borzalmas, hogy kisárgítja ez a rohadt bagó a fogakat! - vicsorogta Pál. - És milyen édes kis csillagokat szeleteltél belőle - folytatta, ásványi anyagokkal dúsított, vastag, szivárványszínű fogkrémférget nyomva formatervezett fogkeféjére.

- Szombaton, töltött tatut főzök, saját levében, ma pedig a kedvenced lesz: indiai pulykapeteleves.

- Egy mesterszakács veszett el benned, drágám, bár én az egyszerű faszírttal is megelégszem. Csak az a fő, hogy a húst saját kezűleg daráld. A hentes egy vadállat, még az inakat is ledarálja!

- Szörnyű... szörnyű, mekkora már a tokám, úgy nézek ki, mint egy víziló!

- nyöszörgött Piroska, nyakát kétségbeesetten nyújtogatva. - Aproposó: víziló... Képzeld el, tegnap egy hatalmas teherautó maga alá gyűrt egy kocsit a huszonhetes kilométerkőnél! - Piroska eközben tágra meredt szemekkel férje felé fordult. - Iszonyatos, te is micsoda zsírpárnákat növesztettél az egykor oly formás hasizmaidra! Lát-

szik, hogy már a negyedik gyereken is túl vagy.

- Milyen kocsit?

- Azt már nem lehetett megállapítani. Belül piros volt.

- Hányan haltak meg? - kérdezte Pál, és apró csipeszével óvatosan, ám hirtelen mozdulatokkal, kitépkedte az orrából kikandikáló, kusza szőr-csomókat.

- Nem tudom, nem voltak hajlandók megmondani azok a tepsifejű fakabátok. Még oda sem engedtek, pedig egy negyed óráig is eltartott, mire sikerült parkolóhelyet találnom. Ha odaengedtek volna, legalább köbméterben megsaccolhattam volna az áldozatok mennyiségét.

- Vértfagyasztó látvány, szottyadt bőr, beesett szemek, szürkészöld arcszín...

- Jó, jó, tudod, hogy még nincs rajtam smink! - kiáltott Piroska, miután idegesen szemébe hajította a rózsaszínű vattacsomót, mellyel imént oldotta le hosszú, szögletes vonalú műkörmeiről a halvány visszér-lila színárnyalatot, majd ismét férjéhez fordult. - Neked hogy tetszett a tegnapi film?

- Fantasztikus volt! Mikor Kim Brancsinger, a beépített robotamazon szerepében hátulról szembeköpte Kevin Kosztnyelt, miután kitörte a nyakát, és agyonütötte egy véredénnyel...!

- Vegyüzemi Vértvörös - szakította félbe Piroska férje mondatát -, ne felejtse el, ez a hajfestékem neve. Hozz egy üveggel hazafelé jövet, mert már kezdek fakulni - majd egy huncut mosollyal arcán, folytatta -, nekem az a felülmúlhatatlan jelenet tetszett a legjobban, melyben az AI Trancsíro alakította ecetes gyilkos épp a vakbélgyűjteményét katalogizálta. És akkor megjött Tibetből a vietnámi veterán nindzsa szerzetes, akit Szedál játszott, hanyagul kiköpte a félig rágott söröskupakot, és azt mondta...

- „Te sem szárítasz több nyálkahártyát, kisapám!” Rettenetes, hogy én milyen kövér vagyok! - szolt Pál, egy utolsó pillantást vetve a tükörre.

- A tegnapi vacsora az oka - mondta, míg feleségét követve kilépett, a kényelmes fürdőszoba ajtaján.

**Szabolcsi Erzsébet:
Tél lenne?**

Türelmetlen tuskék
bimbóznak kimerült bokrokon.
Szél zörgeti a csupasz
semmit karcoló fákat.

Fáj az idő.

Holdtalan este szakad
a fáradt délután nyakába.

Idegess fények villannak.
Ködbe markol a ziháló ág,
s láthatatlan lepelbe bújik.

Tél lenne már?

**Nagy László Zsolt (Poéta):
Végzetes**

Örök álom nincs ma már.
A hajnal jön. Rám talál.
A reggel hozza a végzetet,
mitől álomom megremeg.

Minden nap egy más világ.
Küzdelem, hogy éljek még tovább.
Itt vagyok. Kiáltani nem merek.
Pedig percről-percre elveszek.

Csak küzdök minden pillanatért,
minden egyes álomomért.
Élőként már nem is létezek,
Árnyékként lebegek a Föld felett.

**Lakatos István (Leon):
háromsorosak**

Kibújt a fény,
napot fogott, melegség
ölel át, köszöntés.

***

Pólyába csomagolt álom
született meg,
sírt a fájdalom.

***

Zúg, zeng, hasít felénk
állj odébb, már nincs menekvés
tör, zúz, szól a nép.

**Vozárik Lajos (Dalos):
Gőgösnek látszom...**

Tán gőgösnek látszom? -
csak pár szóval játszom.
Ha magához ölel az enyészet,
kidobják csendben az egészét.

Ha gőgösnek látszom -
csak pár sorral játszom.
Ne kérdezd, mivégre?
kellott és megérte.

Tán gőgösnek látszom -
nem magamtól játszom.
Ha előtted megyek a kék égbe,
ki ott van: az vajon lenéz-e?

Kovács Károly (Koka): Mezzo

Itt ülsz jobbra, előttünk gyerekek,
nem kérdik, nem mondják, akkor most
mi legyek?

Legyek szék, vagy fotel? Úri kényelem?
Legyek szekrény vagy polc, könyvekkel tele?
Legyek asztal? Játékok, és tanulás helye?
Legyek ember? Nem, az nem lehetek,
az ember érzésekkel van tele.

Leszek televízió - közszolgálati adó.
Leszek lexikon - porosodok a könyvespolcokon.
Leszek a tegnap - emlékezni jó,
Leszek a holnap - álmodni való.

Ma pedig?
Ma pedig nem vagyok, ahhoz
kevés az irodalom,
kevés bármilyen hatalom.
kevés ha csak önmagam adom.

Votiskyné Jakus Edit (Dina): Altató

Aludj kicsiny gyermek,
Fejedben csöpp tervek
És álmodat, kedves, meghozom,
Jó éjszakát szépséges csillagom.

Az éj, majd hoz néked,
Ha szépen megkéred,
Melyet kis szíved kér és kutat,
Gyémántköves, rögmentes, szép utat.

A Hajnalcsillaggal,
Jön majd egy új nappal,
Melyet hoz egy kék szempárcsoda
S két szív a létét féltőn óvja.

**Sztudva Péter (Aludteya):
Elmondhatatlan**

Csak a szavad hiányzik,
Mely érzést fakaszt,
Forró lüktető szívben.
Csak a hangod hiányzik,
Mely felcsendül halkán,
Ha nyugalmam nincsen.
Csak az érintésed hiányzik,
Mely kényszeríthet arra,
Hogy létezésemben higgyek.
Csak a kezed hiányzik,
Melyben ott él a tavasz,
S honnan a szerelem kikel.
Csak az illatod hiányzik,
Mely a testemhez tapad,
S miből belélegzem ízed.
Csak a szemed hiányzik,
Tükrében életem halad,
S meglelem benne hitem.
Csak az a szó, hiányzik
Egy gondolat, mely szabad,
S ami kifejezhet mindent.
Csak az a perc hiányzik,
Mikor megsúghatom halkán
Hogy szívem, csak a tied.

**Tatár Judit (Bambusz):
Fűszerért kiált a nagy show**

Carpe diem! - mondja az, ki
ésszel éli életét,
jókedvű és jókat eszik,
s fűszerezi életét.

Nem csak show kell, fontos a bors,
paprika és egyebek,
majoranna, oregano.
Étkek, mi lesz veletek...?!
Érzed illatát fahéjnak,
s emellett a szegfűszegét,
mikor bor forr és illata
bejárja a két földtekét...?

Paradicsomnak a leve
átváltozik levessé,
ne felejtsetek el soha,
hogy zeller is kell belé!

Ha jól fűszereztek mindent,
lett légyen morc vagy kacér
a sors, mi rátok vár még,
jutalmatok lesz a babér!

Dániel Nagy László: Őszi fuvallat

Kerti padra lebegve telepszik
Melléd ül susogva hangfoszlányokat
Mint régi ismerős szelíden
A rozsdapirosra érett falevél

Szívedhez lapul
Finom fuvallat gyanánt a szél
Ne sírj együtt a szezon mámorával

- Értsd meg
Kedvesed emlékét bontja benned
Társat keres az átváltozáshoz
Tenyérfyi helyet hol megpihenhet
Arany színeivel

Társat keres
Mert eldobtad egykor tudatlanul
- Pedig Vártad -
Hozzád szálló üzenetét

Krasznai (Karaffa) Gyula: Ima nehéz időkben

Ne küldj rám, Uram, már több barátot,
inkább verj vesszővel, vagy üss meg bottal!
Nem bírom elviselni, amit látok;
Áldj meg, Uram, csendes hajnalokkal!

Alig bírja már a lábam, a vállam
a reám terített nehéz subádat!
Könnyezni szégyellek. Férfi vagyok.
Áldj meg, Uram, hogy kerüljön a bánat.

Ne küldj már nekem több jóakarót!
Inkább szenvedek. Megszoktam már régen,
hogy nekem kell fizetnem mindenért.
Áldj meg, Uram, örök segítségem!

Nem kérem, hogy szólíts. Csak simogass meg.
Csak érezzem magamon a kezedet.
Csak ne fordítsd el rólam tekinteted;
Áldj meg, Uram, hadd nevessek Veled.

Tóthné Nagy Erzsébet (Penzsi):
Virágok tavaszban

futok a tavaszban
szökken a lábam
gólyahír sárgul
olajzöld ágyban

orgona bólogat
lila ruhában
harmatcsepp csillan
csillagpohárban

nefelejcs ámul
kéken, szerényen
mint megannyi pillangó
lebben a szélben

tulipán vörösben
kelyhe tárul
mint aprócska szív
lüktet majd aláhull

Keller Ferenc (Szeth): Szemenszedett igazság

- Mert hát kérem, mi is az igazság? - kérdezte a fekete hajú férfi a makulátlan kétsoros éjfelete öltönyében.

Jóindulatúan elmosolyodott. Kis szünetet tartott, aztán így folytatta:

- Az igazság a valóság történetileg adekvát visszatükrözése, amely a megismerés szubjektumát, az objektumot úgy reprodukálja, ahogy az a tudaton kívül és tőle függetlenül létezik.

Mindezt egy szuszra hadarta el, majd jelentőségteljesen felemelte az ujját.

- De!

- Vajon tényleg ez lenne az igazság? - választ sem várva folytatta.

- Ahány ember, annyi igazság. Minden azon múlik, vajon hányat tud meggyőzni a saját igazáról.

Lassú, kimért mozdulatokkal az íróasztal mögött ülő férfi mögé lépett, és atyai jóindulattal a vállára tette a kezét, miközben egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Újra felvillantotta a megnyerő mosolyát.

- Látom, hogy még mindig vívódik, kedves barátom. Nem igazán tudtam meggyőzni az érvelésemmel.

- Ahhoz, hogy szemléltetni tudjam, mire gondolok, talán vegyük az igazság kétarcúságának klasszikus példáját.

Az asztalon lévő pohárra mutatott.

- Igazán egyszerű a kérdés. Vajon ez a pohár félig üres? Vagy félig tele van?

A felső zsebéből vastag kubai szivart vett elő, és szertartásos mozdulatokkal meggyújtotta. Ráérősen, igazi élvezettel nagyot pöfékelt belőle. Hagyta, hogy a másik megeméssze a mondanivalóját.

- Elnézést! De faragatlan vagyok, megkínálhatom? - kérdezte hirtelen, arcán őszinte aggodalommal.

- Tudja, ritkán van igazi, figyelmes társaságom. - tette hozzá szabadkozva, majd valahova a távolba révedt, csak aztán folytatta ismét.

- Oh, de milyen buta is vagyok. Ne rólam beszéljünk, hanem térjünk vissza inkább a beszélgetésünk fonálára.

- Hol is tartottam? Ja megvan! - csapott a homlokára.
- Mindegy, mit válaszolna a kérdésemre, igazza lenne. Hát nincs igazam?
- nevetett saját viccén.

Egészen előrehajol, hogy a férfi arcába nézzen.

- Higgye el, barátom, bármiről meg lehetne győzni önt, hogy igaz, és aztán az ellenkezőjéről is. Mivel ilyen az igazság természete.

Jelentősegteljesen végigsimított a két pajkos fürtön, amely kikandikált a tökéletesen fésült hajából.

- Bár ha jobban megnézzük, kiderül, hogy az igazság tulajdonképpen nem is létezik.

A felső zsebéből elővett egy elegáns klasszikus lúdtollat, és a férfi felé nyújtotta.

- Én azt mondom, lelke rajta, ki mit hisz. De talán nincs jogunk kételkedni és nem elfogadni feltétel nélkül mindent, amit csak hallunk?

- A jó tényleg olyan jó? A rossz valóban annyira rossz? - miközben ezt mondta, már hevesen gesztikulált a kezével.

- Ennyire nem lehet egyszerű. Ugye nem?

- Hát akkor újra megkérdézem öntől, kedves barátom, még mindig azt hiszi, hogy Isten létezik?

A férfi némi habozás után, félszegen bólintott. A fekete hajú férfit elkapta a hév.

- De hát Isten fogalma csak emberi fogalom. - mondta, miközben az arca a mondat közepén fájdalmasan megvonaglott.

Fröcsögve köpködte a szavakat.

- Az emberi lényeket jellemző képzetek kivetítése, amely abból is látszik, hogy minden istenkép alapvetően emberi tulajdonságokból áll össze.

- Hát nem érti? - kérdezte, szinte már kiabálva.

A haja kissé összekuszálódott, ahogy elragadta az indulat a magyarázat közben.

- Isten az ember tükre: az emberi lényeknek és vonásainak nagyra növesztése és alappá, végső okká tétele.

- Pedig nem Isten az ember teremtő oka, hanem fordítva: az emberi vágyak kivetülése.

Diadalmasan elmosolyodott ismét, a bosszús arckifejezést mintha csak elfűjták volna.

- Higgye el, a sátán sem más, mint a saját rossz tulajdonságaink, félelmeink, gyengeségeink megtestesülése a gonosz alakjában. - a kezével legyintő mozdulatot tett.

A másik válla megereszkedett, végleg megtörni látszott, a tiszta hideg érvelés súlya alatt.

- Komolyan elhiszi, hogy létezik egy hatalmas túlvilági lény, óriási, elképzelhetetlen hatalommal, akinek az a hobbija, hogy elveszett lelkekre vadászik? - hangosan elnevette magát.

- Ugyan már, kérem!

Ezzel megadta a kegyelemdöfést.

Barátian megveregette a fotelban ülő férfi vállát. Amaz lassú, réveteg mozdulattal nyúlt a lúdtoll után.

- De ugye megígéri, hogy megkapom? - kérdezte, és a habozás lassacskán eltűnt az arcáról, hogy aztán átadja helyét a minden emberben meglapuló mohóságnak.

A fekete hajú férfi lassan előrehajolt egészen a másik füléig, negédes elmosolyodott, aztán csak ennyit mondott:

- Na de, barátom, hát hazudtam én magának valaha?

Hosszú Attila: Ő-szint-e

Próbaidős szerelem
Veszi eszed teljesen
Bűnös perc tengerében
Buja gondolat tüzében
Elveszik minden határ
Mit épeszű logika kíván
Mohón falod a pillanatot
Ami éppen megadatott

De talán
Egyre hasztalanabb a perc
Mikor titkoltan Vele lehetsz
Belül mindig büszke vagy
Sugárzó lélekből nevensz
Az egész virágzó ketrec
Idillikus illúzió csupán?
Ő jár örökké a földön
Valójában Te élsz fán?

Gondolkodni teher, tiszta érzélem.
Töprengeni kár, fecsérelt értelem.
Talán ha csak ennyi, akkor is szép
Örökké őszinte, s mostmár csak a Tiéd.

Oros Eszter:

Széphangú, szépszemű tündéremnek

Avarban gázolok, ha megyek Hozzád.
Amikor megismertelek, hó esett.
Tavasz jött: gyönyörű, ősz van: színpompás.
Te nem változol, naponként leszel szebb.

Az átbeszélgetett éjszakák után
időnk letelt, most nem járt több, csak ennyi?
Lessük a telefont, s kérdezzük bután:
a témák nem fogytak el, s már kell menni?

Nem vágyom a világon semmi másra,
csak állandóan átölelni Téged,
hallgatni szíved őrző dobbanása
hogyan melegíti bőröm, hadd égjek.

Raffay Judit:

Szó-szövő

Száz száj
Sző szót,
Száz szív
Szót szól

Száz száj
Jót szól,
Egy szív
Sejt bút.

Szép száj
Nem szól.
Egy sír
Rejt bút.

Várhelyi Klára: Egyetlen keresztény

Feszül az éjszaka
a világ új keresztjén,
megcsalattál vala
Te egyetlen keresztény.

Uradnak hol marad
mennydörgető szava?
Új hajnal nem hasad,
csend van és éjszaka.
Vizet prédikáltál,
és a bort más itta meg,
ezrekért kiáltál,
s Érted milliót megölték!

A getszemáni kertet
-hol a jót tanítottad-
Kiirtották végleg
Szavalói szódnak.
Papír lett a fákból,
a kedves olajágból,
s amit írtak a lapra,
mind a becsvágy szavalta.

Nem egy hű világ áll.
Te nem láttad, keresztény.
S eszközzé így váltál
a hazugok keresztjén.

Fiala Sándor: Aranyködben

Ajkad lassan mozdul ajkam irányában
karod szorosan fonódik testem köré...
Én csak nézlek, szólni szeretnék
de tekinteted békés némaságot parancsol.

Ahogy elborítasz forró csókjaiddal
érezem szívemben a lüktető szenvedélyt,
valami megfoghatatlan boldogság nyugalmat
egy régi vágy tündöklő beteljesülését.

Kicsiny, fehér kezeidet kezembe helyezed
szerelmes pillantásod szívembe égeted...
csókok tengerével ünnepelve a percet
egymásban fellelt önfeledt végzetet.

Szeretnék mondani neked valamit,
valami nagyon szépet, magasztosat,
de nem tudok, nem jön szó az ajkamra
hisz aranyködbe borult lelkem akarata.

Nem látok én mást, csak téged angyalom,
barna szemeid meghitt mélységeit,
hol utam végetért, sorsom révbe ért,
melletted, veled most és öröké.

Kapornai Péter: Csók és pezsgő

Lakásod a sok szalag színesíti,
Poharad a pezsgő fényesíti.
Pezseg, habzik, bugyborékol,
Májad erőt tartalékol.
Csóközön az új évben,
Amit rád zúdítok szép reményben.

Végh Sándor: Mohóság

Én várok,
miközben ünnepel a város.
Dünyög a kamra, éhes álmokat
szunnyad véres karma
ellentéteinknek!

Demeter Zsolt: A hit

vessetek rám követ és én akkor is hiszek népem hűségében,
a fák időverte kérgében...
hiszek az utak köveiben, az autópályán száguldó autók monoton zajában...
hiszek a mindennapi rohanásban...
hiszek a napban...
hiszek a fegyverek erejében...
hiszek az egyedüllét felhorzsolt csöndjében...
hiszek a félhomály füledt illatában...
hiszek az ünnepben ünneplő harangokban...
hiszek a vasárnap virágos kertjében...
hiszek a betűk rabságában a betűszerelemben...
hiszek a titokban, amiben élünk, amiből élünk...
hiszek a csillagzúzmarákban, a jéggyöngyfűves rétek szerelmében...
hiszek a Nagytaták, Nagymamák akaratában...
hiszek az újév, újfények, újarcok sarkában...
hiszek...
adj erőt kiállni a próbát

dr. Hamvas Ákos: Tehetetlenség

Mikor az idegeid pattanásig feszülnek,
Irigyled a ragadozót, ilyenkor üvölthet,
Csattogó foggal puha húsba marhat,
Neked csak a szemed nem hallgat.

Csendben ülsz, a feladatod végzed.
Hívnak, de kihagyod az ebédet.
Kiszabadulsz végre levegőn lehetsz,
Mélyre szívod és gyorsítod léptedet.

Mész, mert menned kell, autóban
A gázt nyomod, a motor robban,
Inkább szíved tenné. Megállva,
Talán még az is kevésbé fájna.

Molnár Szilvia: Romantikus rí(é)mes

Szavaim bolyongó szárnyas csillagok,
angyalcsókkal kísért tiszta dallamok,
szárnyuk peng körötted minden utadon,
muzsikájuk mégis csak én hallhatom.

Nyul Krisztián: Sül

Sül az agyam.
Elsül az agyam.
Irtom az űrt.
Értem a sort.
Serken a sárga papír,
most csiszolódik
gyémántfényé
az, mi csak eddig
gondolatfogytán
csak sima lap volt,
nem marad ott folt,
bizony éles az ész,
nem kell ide kés,
arcomon a rés
nagy szavakra kész,
szüntetem a helyet,
nem csak magam helyett,
hanem aki kuka pali.
Annak zseni leszek.

Szakáli Anna: Haikuk

Olvadás
Fenyő hajladoz,
csúcsán hősüveg billen,
olvadoz csendben.

Esti dal
Pacsirtaének.
Kápolna tetejéről
üzennek néked!

Cinege
Cinege a fán
hernyót szorgosan keres,
híres énekes.

Téli temető
Hulló pelyhekből
sírhintokon fehér hó,
puha takaró.

Egry Artúr: Benyitott szobámba az ősz

benyitott szobámba az ősz
belökte az ablakot itt a hegyen
mitől is vártam tegnap
hogy a holnap már ne legyen
az udvarban a földön
pilláit szórja a halál
no nem így nem ilyen nyersen
csendben szimatol kutyamód idejár
még kinyílnak a percek
a fényben méhek szava dong
az akácok közül egy virágot bontva
itt pompázik a bolond
kiülnék a teraszra
jó kabátban a lélek is melegebb
hiába minden csak én tudom
hogy nem leszek itt újra veletek

***

KÉPZELD EL... JÁTÉK - JÓZSEF ATTILA EMLÉKÉV KAPCSÁN

1. Kiről szóló mesék vezették el a gyereket József Attilát az irodalomhoz?
2. Melyik külföldi egyetemeken tanult?
3. Melyik versből való az alábbi idézet:
„Hull a hajam, nincs kenyerem,
tollam vásik,
halász bátyám így veszett el.
Él így más is.”
4. Mikor jelent meg első gyűjteményes kötete, és mi ennek a címe?
5. Hány évet élt József Attila?

A fenti kérdésekre a válaszokat az emlekev@kepzelde.hu címre várjuk.
A beküldési határidő: **2005. július 11.**

Baranyai Csaba: Kovács Ákos

---

*Barátok verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>*

Benke Rita: Beteljesülés

---

*Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
